



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 156/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. R. B., B., zastúpeného advokátom JUDr. S. J., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 13 Co 187/01-241 z 12. júla 2001 a jeho rozsudkom č. k. 14 Co 118/02-149, 14 Co 119/02-149 z 29. januára 2003 a takto

### **r o z h o d o l :**

*Sťažnosť PhDr. R. B. o d m i e t a .*

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júna 2003 doručená (na poštovú prepravu odovzdaná 29. mája 2003) sťažnosť PhDr. R. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“ alebo „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. J., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 13 Co 187/01-241 z 12. júla 2001 a jeho rozsudkom č. k. 14 Co 118/02-149, 14 Co 119/02-149 z 29. januára 2003.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že :

*„Predmetom tejto sťažnosti je porušenie práva sťažovateľa podľa Čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a to práva vlastníť a nadobúdať majetok, postupom Krajského súdu v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 14 Co 118/02, 14 Co 119/02 a vo veci vedenej pod sp. zn. 13 Co187/01. (...)*

*Sťažovateľ spolu so súhlasom vtedajšej manželky p. Mgr. B., t. č. V., podal dňa 30. 11. 1994 v súlade s § 29a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. žiadosť o prevod vlastníctva bytu č. 29 na Rovniankovej ul. č. 13 v B.*

*Po podaní žiadosti o prevod vlastníctva bytu bolo manželstvo sťažovateľa a p. V. rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 5 C 30/95 zo dňa 10. 07. 1996, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21. 08. 1996, rozvedené. Rozvodom manželstva došlo k zániku bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov a od tohto dňa nadobúdajú veci do výlučného vlastníctva alebo podielového spoluvlastníctva.*

*P. V. následne podala dňa 12. 11. 1996 návrh na zrušenie práva spoločného nájmu predmetného bytu. Napriek tomu, že podmienky na uzavretie zmluvy o prevode vlastníctva bytu boli splnené, p. V. oznámila prenajímateľovi bytu, že nesúhlasí s prevodom bytu do právoplatného skončenia konania o zrušenie práva spoločného nájmu bytu, na základe čoho obec odmietla uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva k bytu do skončenia súdneho konania.*

*Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo dňa 13. 02. 2001, sp. zn. 16 C 123/96 zrušil účastníkom právo spoločného nájmu bytu a rozhodol, že predmetný byt bude naďalej užívať ako výlučný nájomca p. V., pričom sťažovateľ je povinný byt vypratať najneskôr do 15 dní po zabezpečení bytovej náhrady, a to náhradného bytu.*

*Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 12. 07. 2001, sp. zn. 13 Co 187/01 tak, že prvostupňový rozsudok potvrdil. (...)*

*Sťažovateľ podal dňa 22. 01. 2001 žalobu o nahradenie vyhlásenia vôle na uzavretie zmluvy. Žalobu odôvodnil tým, že napriek tomu, že spolu s písomným súhlasom vtedajšej manželky p. B., t. č. V. podal dňa 30. 11. 1994 žiadosť o prevod vlastníctva bytu č. 29 na Rovniankovej ul. č. 13 v B., pričom podmienky na uzavretie zmluvy o prevode vlastníctva bytu boli splnené, obec odmietla uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva k bytu.*

*Okresný súd Bratislava V rozhodol o návrhu rozsudkom zo dňa 25. 10. 2001, sp. zn. 7 C 12/01 tak, že návrh zamietol.*

*Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 14 Co 118/02, 14 Co 119/02 zo dňa 29. 01. 2003 tak, že prvostupňový rozsudok potvrdil. (...)*

*Sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi opakovane namietal, že jeho základné právo podľa Čl. 20 ods. 1 Ústavy je porušované (v odvolaní zo dňa 05. 12. 2001, v žalobe zo dňa 22. 01. 2001). Všeobecné súdy (Okresný súd Bratislava V a Krajský súd v Bratislave) však argumentáciu sťažovateľa nielenže neakceptovali, ale sa ňou vôbec nezaoberali. (...)*

*Je zrejmé, že postupom všeobecných súdov nebola poskytnutá ochrana základného práva sťažovateľa, aj keď tomu tak malo byť. Všeobecné súdy boli zodpovedné za dodržanie základného práva sťažovateľa. Keďže tak neučinili, jediným reparačným právnym inštitútom, ktorým disponuje sťažovateľ, je iniciovanie preskúmania jeho záležitosti Ústavným súdom. Preto považujem právomoc Ústavného súdu rozhodnúť o tejto sťažnosti za danú. (...)*

*Sťažovateľ sa v konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku bránil v rámci konania o zrušenie spoločného nájmu bytu:*

- vyjadrením k návrhu na začatie konania zo dňa 17. 11. 1997,
- odvolaním proti rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 23. 02. 2001,

*a v konaní o nahradenie vyhlásenia vôle na uzavretie zmluvy:*

- návrhom na začatie konania zo dňa 22. 01. 2001,
- odvolaním proti rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 06. 12. 2001,
- doplnením odvolania zo dňa 31. 12. 2001.

*Sťažovateľ tak využil všetky právne prostriedky, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok pri uplatňovaní svojho práva. V tejto súvislosti zdôrazňujem, že predmetom tejto sťažnosti nie je posúdenie dokazovania, resp. priebehu konania pred všeobecnými súdmi. Jej predmetom je ochrana základného práva, ktoré sťažovateľovi priznáva Ústava. Cieľom je reparácia postavenia sťažovateľa, keď tento sa oproti pôvodnej pozícii (nájomca obecného bytu, ktorý disponuje zákonným predkupným právom; žiadateľ o prevod bytu do vlastníctva) ocitol prakticky bez garancie sociálnej istoty bývania. Medzičasom sa totiž*

výlučným vlastníkom predmetného bytu stala p. V., pričom sťažovateľ je titulom právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 13. 02. 2001, sp. zn. 16 C 123/96 povinný byt vypratať po zabezpečení náhradného bytu.

Na základe návrhu p. V. je proti sťažovateľovi vedené na Okresnom súde Bratislava V konanie o vypratanie nehnuteľnosti. Okresný súd Bratislava V uznesením zo dňa 24. 04. 2003, sp. zn. 18 E 1033/2003-20 rozhodol tak, že nariadil výkon rozhodnutia. (...) Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom nebolo k dnešnému dňu rozhodnuté. (...)

Predmetom tejto sťažnosti však nie je otázka ústavnosti vykonávacieho konania, ktoré je proti sťažovateľovi vedené. Slúži iba na ilustráciu postavenia sťažovateľa ako človeka, ktorý napriek tomu, že využil všetky dostupné procesné inštitúty, nedokázal obhájiť porušenie svojho základného práva. Naznačená disproporcia medzi pôvodným a súčasným postavením sťažovateľa je totiž podľa môjho názoru spôsobená tým, že všeobecné súdy procesným postupom negarantovali sťažovateľovi prístup k vlastníctvu, resp. k právu nadobúdať vlastníctvo.

Vo veci PL. ÚS 38/95 Ústavný súd uviedol, že každý má právo vlastníť majetok. Tento článok ústavy nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samo, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo.

Vo veci I. ÚS 59/94 Ústavný súd uviedol, že Čl. 20 ods. 1 Ústavy zabezpečuje každému rovnaké predpoklady a možnosti nadobúdať veci do vlastníctva za podmienok uvedených v Ústave alebo v ďalších zákonoch.

Úprava práv a povinností obcou vo veciach nadobúdania vlastníctva bytov a nebytových priestorov nad rámec splnomocnenia zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov zasahuje aj do práva občana na prístup k majetku. (...)

Ustanovenie § 29a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. v platnom znení zakladá obligatórnu povinnosť obce uzavrieť s nájomcom bytu zmluvu o prevode vlastníctva bytu do dvoch rokov odo dňa, keď nájomca požiada o prevod vlastníctva bytu podľa tohto zákona v dome, v ktorom požiada o prevod vlastníctva najmenej 50 % nájomcov bytov. Túto povinnosť nemá obec pri domoch, v ktorých boli byty vyňaté z prevodu vlastníctva podľa § 31.

*Odporca podal s písomným súhlasom navrhovateľky dňa 30. 11. 1994 v súlade s ust. § 29a ods. 1 cit. zák. žiadosť o prevod vlastníctva predmetného bytu. Zákonodarca taxatívne stanovil prípady, kedy obec povinnosť uzatvoriť zmluvu a previesť vlastnícke právo na nájomcu nemá. Vo výpočte dôvodov na neuskutočnenie prevodu vlastníctva k bytu sa však nenachádza prípad, keď po podaní žiadosti spoločných nájomcov o uzavretie zmluvy o prevode bytu do vlastníctva došlo k rozvodu ich manželstva, spoloční nájomcovia sa nevedia dohodnúť na ďalšom nakladaní s bytom a jeden z nich podá na súd žalobu o zrušenie práva spoločného nájmu bytu.*

*Zastávam stanovisko, že postup obce (akceptovaný všeobecnými súdmi) nebol súladný s cit. zákonom, a preto sťažovateľ nemal zabezpečené rovnaké predpoklady a možnosti nadobúdať veci do vlastníctva.*

*Tým bolo právo sťažovateľa podľa Čl. 20 ods. 1 Ústavy, v širšom kontexte vykladané samotným Ústavným súdom ako právo nadobúdať vlastníctvo, porušené. (...)*

*V prípade, ak by sa sťažovateľ obrátil na Ústavný súd so sťažnosťou o porušení svojho práva podľa Čl. 20 ods. 1 Ústavy, po tom, ako krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 13. 02. 2001, sp. zn. 16 C 123/96 o zrušení spoločného nájmu, Ústavný súd by sťažnosť odmietol ako predčasne podanú. V čase, keď rozsudok Krajského súdu nadobudol právoplatnosť, totiž ešte nebolo konanie o nahradenie vyhlásenia vôle skončené. Ústavný súd by v tom prípade správne argumentoval tým, že v konaní o nahradenie vyhlásenia vôle môže sťažovateľ dosiahnuť nápravu – tým, že by súd jeho návrhu vyhovel. V takom prípade (nahradením vôle) by sa sťažovateľ dostal do pozície zmluvnej strany v zmluve, ktorou by bolo vlastníctvo bytu na neho prevedené. Jeho ústavnému právu podľa Čl. 20 by tak bolo učinené zadosť.*

*Z uvedených dôvodov sťažovateľ musel počkať na právoplatné skončenie konania o nahradení vôle. Až skončením tohto konania sa ocitol v situácii, keď neúspešne namietal porušenie ústavného práva a všeobecné súdy mu ochranu neposkytli. Vo vzťahu k porušeniu práva zaručeného Čl. 20 ide medzi konaniami o nahradení vyhlásenia vôle a o zrušenie spoločného nájmu o príčinnú súvislosť.*

*Do pozície aktívne nelegitimovaného sa sťažovateľ v konaní o nahradenie vyhlásenia vôle dostal až po tom, ako súd právoplatne skončil konanie o zrušenie spoločného nájmu. Keďže sťažovateľ v oboch konaniach argumentoval porušením práva podľa Čl. 20 v ich*

*vzájomnej súvislosti, dôvodnou sa táto sťažnosť stala až právoplatnosťou rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 14 Co 118/02, 14 Co 119/02 zo dňa 29. 01. 2003.*

*Preto sťažovateľ v petite sťažnosti argumentuje vzájomnou súvislosťou predmetných konaní. (...)*

*Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky po predbežnom prerokovaní tejto sťažnosti vydal toto uznesenie:*

*Ústavný súd Slovenskej republiky prijíma sťažnosť o porušení základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 14 Co 118/02, 14 Co 119/02 zo dňa 29. 01. 2003 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 07. 2001, sp. zn. 13 Co 187/01.*

*Po konaní vo veci samej sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal tento nález:*

*1. Základné právo sťažovateľa, a to právo vlastniť a nadobúdať majetok, bolo rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 14 Co 118/02, 14 Co 119/02 zo dňa 29. 01. 2003 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 14 Co 118/02, 14 Co 119/02; a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 07. 2001, sp. zn. 13 Co 187/01 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13 Co 187/01 porušené.*

*2. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z., zákona o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd SR rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 14 Co 118/02, 14 Co 119/02 zo dňa 29. 01. 2003 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 07. 2001, sp. zn. 13 Co 187/01 zrušuje.*

*3. Podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona č. 38/1993 Z. z., zákona o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd prikazuje Krajskému súdu v Bratislave, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 14 Co 118/02, 14 Co 119/02 a vo veci vedenej pod sp. zn. 13 Co 187/01 konal v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a Ústavou Slovenskej republiky.“*

## **II.**

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

*Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.*

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

*Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.*

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol

posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 13 Co 187/01-241 z 12. júla 2001 a jeho rozsudkom č. k. 14 Co 118/02-149, 14 Co 119/02-149 z 29. januára 2003 došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

1. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 13 Co 187/01-241 z 12. júla 2001

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť porušené označené základné právo. Z konštantnej judikatúry vyplýva, že zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty ani odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03).

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, že podstatou tvrdení sťažovateľa o porušení jeho základných práv garantovaných v čl. 20 ods. 1 ústavy sú skutočnosti, ku ktorým došlo najneskôr nadobudnutím právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 13 Co 187/01-241, a to dňom 11. septembra 2001, ako aj na to, že v čase, keď bola predmetná sťažnosť adresovaná ústavnému súdu odovzdaná na poštovú prepravu, t. j. 29. mája 2003, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom, bolo potrebné návrh sťažovateľa v tejto časti posúdiť ako sťažnosť podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Neobstojí tvrdenie sťažovateľa o tom, že „(...) sťažovateľ musel počkať na právoplatné skončenie konania o nahradení vôle. Až skončením tohto konania sa ocitol v situácii, keď neúspešne namietal porušenie ústavného práva a všeobecné súdy mu

ochranu neposkytli,“ pretože obe napadnuté konania sú samostatnými konaniami, na ktoré sa autonómne viažu aj práva a povinnosti účastníkov týchto konaní.

2. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co 118/02-149, 14 Co 119/02-149 z 29. januára 2003

*V časti, v ktorej sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia jeho „práva vlastníť a nadobúdať majetok“ podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 29. januára 2003 č. k. 14 Co 118/02-149, 14 Co 119/02-149, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ síce tvrdí, že „všeobecné súdy procesným postupom negarantovali sťažovateľovi prístup k vlastníctvu, resp. k právu nadobúdať vlastníctvo“, avšak konanie pred krajským súdom ani jeho rozsudok nenapadol z hľadiska základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ktorý je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). Sťažovateľ teda nenamietal, že by v konaní pred krajským súdom nemohol riadne uplatniť svoje návrhy na dokazovanie alebo sa vyjadriť k právnej argumentácii druhého účastníka konania, alebo že by boli inak porušené základné princípy práva na spravodlivé súdne konanie.*

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorej ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 22/03, I. ÚS 44/03). Pretože v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecného súdu, bolo v právomoci

ústavného súdu len posúdenie, či účinky výkonu právomoci všeobecného súdu (v danom prípade krajského súdu) vo veci sťažovateľa sú zlučiteľné s citovanými článkami ústavy.

*Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ „podal s písomným súhlasom navrhovateľky dňa 30. 11. 1994 v súlade s ust. § 29a ods. 1 cit. zák. žiadosť o prevod vlastníctva predmetného bytu. Zákonodarca taxatívne stanovil prípady, kedy obec povinnosť uzatvoriť zmluvu a previesť vlastnícke právo na nájomcu nemá. Vo výpočte dôvodov na neuskutočnenie prevodu vlastníctva k bytu sa však nenachádza prípad, keď po podaní žiadosti spoločných nájomcov o uzavretie zmluvy o prevode bytu do vlastníctva došlo k rozvodu ich manželstva, spoloční nájomcovia sa nevedia dohodnúť na ďalšom nakladaní s bytom a jeden z nich podá na súd žalobu o zrušenie práva spoločného nájmu bytu.*

*Zastávam stanovisko, že postup obce (akceptovaný všeobecnými súdmi) nebol súladný s cit. zákonom, a preto sťažovateľ nemal zabezpečené rovnaké predpoklady a možnosti nadobúdať veci do vlastníctva.*

*Tým bolo právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy, v širšom kontexte vykladané samotným Ústavným súdom ako právo nadobúdať vlastníctvo, porušené.“*

Podstatou tvrdení sťažovateľa je vlastne jeho nesúhlas s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom všeobecného súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení vo veci sťažovateľa. Avšak skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti názoru alebo svojvôli krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

*Z relevantnej časti napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd bol v danej veci toho názoru, že „Súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho aj správny právny záver.*

*Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že navrhovateľovi a vedľajšej účastníčke vzniklo právo spoločného nájmu bytu nachádzajúceho sa v B. na ul. Rovniankovej 13 v zmysle § 703 ods. 1 Obč. zák., ktoré bolo po rozvode ich manželstva zrušené rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 13. 2. 2001 č. k. 16 C 123/96-204*

*v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 7. 2001 č. k. 13 Co 187/01-241 s tým, že výlučnou nájomníčkou tohto bytu sa stala vedľajšia účastníčka. Predmetný byt by tak bol mohol previesť len do vlastníctva vedľajšej účastníčky ako nájomníčky bytu v zmysle § 16 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z. odporca 1/ ako vlastník domu (§ 5 ods. 5) a len vo vzťahu k nej bol povinný odporca 2/ splniť si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 29a ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z. Námietka navrhovateľa, že žiadosť o prevod vlastníctva bytu podal ešte za trvania manželstva, nebola dôvodná, pretože túto žiadosť podal sám bez súhlasu vedľajšej účastníčky (v tom čase jeho manželky) v rozpore s § 701 ods. 1 a 2, a § 145 ods. 1 Obč. zák., pretože išlo o byt v spoločnom nájme manželov a po rozvode manželstva navrhovateľa a vedľajšej účastníčky by bola mohla obec previesť predmetný byt do ich podielového spoluvlastníctva, avšak vedľajšia účastníčka s tým nesúhlasila. V priebehu odvolacieho konania sa navyše vedľajšia účastníčka stala vlastníčkou predmetného bytu, a to na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 26. 6. 2002, ktorú bola ako výlučná nájomníčka bytu oprávnená uzavrieť, takže s prihliadnutím na ust. § 154 ods. 1 O. s. p. návrh navrhovateľa postráda právny základ.*

*Okrem toho návrh navrhovateľa nebol dôvodný aj pre nedostatok jeho aktívnej legitímácie od začiatku konania (§ 91 ods. 2 O. s. p.), pretože v čase podania návrhu boli spoločnými nájomcami bytu navrhovateľ a vedľajšia účastníčka, návrh však podal len navrhovateľ, hoci z právnych úkonov týkajúcich sa spoločného nájmu bytu sú oprávnení a povinní nájomcovia spoločne a nerozdielne (§ 701 ods. 2 Obč. zák.)“.*

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu posúdenie „nároku“ uplatneného sťažovateľom krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd teda nezistil taký výklad ustanovení citovaných v napadnutom rozsudku a ich uplatnenie vo veci sťažovateľa, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s označeným článkom ústavy, teda v sťažnosti uvedené skutočnosti neumožnili ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení „práva sťažovateľa vlastníť a nadobúdať majetok“ podľa

čl. 20 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na uvedené v tejto časti je podľa názoru ústavného súdu sťažnosť zjavne neopodstatnená.

*Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.*

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2004